

[Sonja Albrink]

gennem årene er blevet tvunget til at gå længere og længere ned i gymnasiepensa for at få samlet de studerende op.

Men alt i alt forekommer det, at de konkrete indsatsområder, som statsministeren fremhævede i sin besvarelse, er dækkende for det behov for forbedrede rammebetingelser for forskningen, teknologiformidlingen og erhvervslivet, der kan forudses på nuværende tidspunkt.

Det er især glædeligt at konstatere, at det er nødvendigt med en åben dialog med virksomhederne, interesseorganisationerne og de offentlige institutioner på de pågældende områder – hvilket også statsministeren understregede. Det er ganske enkelt det, der er en forudsætning for, at der kan foregå en rationel udvikling.

Lone Dybkjær (RV):

Jeg skal med det samme sige, for at enhver misforståelse kan undgås, at det faktisk ikke var hr. Bertel Haarder, jeg sigtede til, da jeg kom med de omtalte bemærkninger, for jeg synes faktisk ikke, hr. Bertel Haarder brugte den retorik, som jeg oplevede at andre gjorde. Så hvis det kan hjælpe på den videre dialog, er hånden hermed rakt frem.

Så vil jeg i øvrigt gerne takke statsministeren for svaret på forespørgslen; jeg synes, den udmærket overordnet viser regeringens politik på en lang række felter. Svaret er jeg derfor rimelig tilfreds med. Det, der undrer mig, er sådan set forespørgslen som sådan, for vi har jo faktisk diskuteret en lang række af disse spørgsmål under debatten om erhvervsredegørelsen, og jeg kan egentlig ikke se, at der er kommet noget nyt frem siden da, og jeg kan frem for alt ikke se, at hr. Rahbæk Møller har bidraget med nye synspunkter, som motiverer, at vi skal have denne forespørgsel.

Derfor kan vi jo godt tage den alligevel; der er jo mange måder at bruge sin tid på, og én af dem er selvfølgelig at bruge den på denne forespørgsel. Men det, som jeg efterlyser, er sådan set, om der er kommet noget nyt frem. Derfor har jeg også sørget for at få en udskrift af hr. Rahbæk Møllers motivering for forespørgslen, og motiveringen er åbenbart, at fru Ritt Bjerregaard i en kronik og Max Bæhring i en minikronik i Erhvervsbladet siger, at Danmarks udviklingsevne ikke er, hvad den har været.

Det er selvfølgelig en begrundelse, men jeg synes alligevel, den er en anelse tynd, når det kommer til stykket, og i virkeligheden ikke tilstrækkelig til at optage så mange menneskers tid herinde.

Det, jeg derfor troede at hr. Bertel Haarder måske ville være kommet ind på i et af sine længere indlæg, er, hvad det er for faktorer, der gør sig gældende, når man taler om udviklingsevne. Og dér er det jo rigtigt, at der blev henvist til OECD-målingerne, som jeg også selv henviste til, dengang vi havde den erhvervspolitiske redegørelse, og det synes jeg er et udmærket udgangspunkt for en diskussion. Men sådan som jeg har oplevet debatten indtil nu, var det ikke det, vi skulle diskutere. Men dét havde været mere spændende at diskutere – det havde måske givet noget nyt – end blot en folkeskolereform. Med al respekt for vigtigheden af en folkeskolereform og måske et forskningsinstitut osv. kunne det være, at vi var kommet et skridt videre, end vi gør på denne manér. Vi ved jo udmærket godt, at når vi bunker alle mulige emner sammen på den måde, som de er bunket sammen på i dag, uden at diskutere nogle mere overordnede og tværgående ting, så kommer vi ikke ret vidt, så havner vi jo netop i en folkeskolediskussion eller forskningsdiskussion eller noget tilsvarende.

Og så vil jeg godt sige, at jeg var noget forbløffet over hr. Rahbæk Møllers tale, for hvis man lyttede til den, måtte man jo nærmest tro, at Danmark faktisk er et fuldstændig umuligt land at leve i, og det tror jeg faktisk ikke hr. Rahbæk Møller mener. Men det gør Fremskridtspartiets ordfører, og derfor kommer Fremskridtspartiet og SF på en underlig måde til at hænge sammen, for ifølge hr. Rahbæk Møller var der intet i det danske samfund, der var godt: Forskningen var dårlig, uddannelsen var dårlig, indsatsen var ringe, osv. osv. Det var jo et sortmaleri, som jeg synes er helt utroligt, og som jeg slet ikke mener tegner et rimeligt eller relevant billede af Danmark.

Derfor var jeg også glad for, at hr. Erhard Jakobsens sagde: Skal vi nu ikke spise en smule brød til? Jeg ved godt, at hr. Erhard Jakobsen ikke brugte lige netop det udtryk, men hr. Erhard Jakobsen sagde noget i retning af, at det faktisk ikke går så dårligt i Danmark. Men det er da klart, at det godt kan gå bedre. Selvfølgelig kan det gå bedre – det siger sig selv!